

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

Α'

Ὁ νάνος καὶ ἡ νάνος.

Τὴν 15 Σεπτεμβρίου τοῦ 1523, περὶ τὴν πέμπτην πρωΐνην ἑραν, ὄμιλος ἐκ τριακοσίων χωρικῶν, ὀπλισμένων διὰ μακρῶν καὶ ὀζωδῶν ροπαλῶν, εὕρισκετο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀγούσης ἀπὸ Ὀριλιάκ εἰς Μόρς.

Καὶ ὁ μάλλον ἀτρόμητος ταξειδιώτης, βλέπων τὰ πεπαλαιωμένα ἐνδύματα, τὴν μακρὰν καὶ ἀτακτον κόμην καὶ τὰ ἡλιοκατὰ αὐτῶν πρόσωπα, ἤθελεν ὀπισθοδρομήσει· οὐχ ἦττον, παρατηρῶν αὐτοὺς πλησιέστερον, θὰ διέκρινε μεταξὺ αὐτῶν κυναγωγούς τινας ἐπίπους, ὧν τὰ ἀργυρὰ σεираδία ἀπήστραπτον εἰς τὰς πρώτας ἀκτίνας τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου.

Ἡ παρουσία τῶν κυναγωγῶν τούτων ἐδήλου, ὅτι οἱ φοβεροὶ τὴν ὄψιν ἀνθρωποὶ ἐκεῖνοι ἦσαν γενναῖοι καὶ ἐντιμοὶ ἰχνηλάται καὶ διωκταὶ ζῶων, ἀνκμύοντες τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Τόσῳ δὲ μάλλον ἐνισχύετο ἡ ὑπόθεσις αὕτη, καθ' ὅσον πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἶχεν ὀρισθῆ, ὅπως οἱ ἄρχοντες τοῦ τόπου ἐξέλθωσιν εἰς θήραν λύκων, οἵτινες, καίτοι τὸ φθινόπωρον δὲν εἶχεν ἔτι ἐπέλθει, ἤρχισαν ἐρημοῦντες τὰς ἐσοχάς.

Ἄμα τῇ νυκτί, ἐγκατέλειπον κατ' ἀγέλας τὰ ἀπέραντα δάση, ἔνθα κατέρευγον τὴν ἡμέραν, καὶ διεσπείροντο ἀνὰ τὰς πεδιάδας δηροῦντες αὐτάς. Τινὲς εἰσεχώρουν μέχρι τοῦ περιβόλου τῶν πλησιεστέρων εἰς τὰ δάση καλυθῶν καὶ ἐκρύπτοντο ἐνεδρεύοντες κατὰ τῶν βραδυνῶν χωρικῶν. Ἄλλοι τολμηρότεροι ἀνερριχῶντο εἰς τὰς μάδρας, ἔθραυον διὰ τῶν ὀδόντων τὰς θύρας τῶν καλυθῶν, ἀπέπνιγον τοὺς κύνας καὶ ἐρήμουν τὰ ποιμνιοστάσια καὶ τοὺς σταύλους.

Τοσοῦτος ἦν ὁ τρόμος, ὃν οἱ λύκοι ἐνέσπειρον καθ' ὄλον τὸν τόπον, ὥστε οἱ χωρικοὶ, κληθέντες διὰ τὴν κυνηγεσίαν, ἔσπευσαν μετὰ τοσαύτης προθυμίας, ὅσῃν οὐδέποτε ἄλλοτε εἰδείξαν δι' ἄλλας ἀγγαρείας, δι' ὧν συχνάκις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπεβάρυνον αὐτοὺς.

Τὸ μέρος, ὅπερ οἱ κυνηγοὶ εἶχον ἐκλέξει ὡς τόπον συναντήσεως, ἐκαλεῖτο Λυκοφωλιά.

Ἦν δὲ τοῦτο βαθεῖα καὶ ἀπρόσιτος φάραγξ, ἧς τὸ στόμιον ἐφράσσετο ὑπὸ βάτων καὶ θάμνων.

Κατὰ τινὰ λαϊκὴν παράδοσιν, ἡ φάραγξ ἐκεῖνη εἶχε χρησιμεύσει ὡς φωλεὰ πληθῆος λυκανθρώπων, δι' οὓς διηγούντο μυρίας θαυμασίας καὶ φοβεράς ἱστορίας. Καθ' ὄλον δὲ τὸν τόπον οὐδεὶς εὕρισκετο χωρικός στέργων, δι' ἐν χρυσοῦν τάλλη-

ρον, νὰ διέλθῃ μόνος ἐν νυκτί τῆς Λυκοφωλιάς.

Ἐναντι τῆς φάραγγος, εἰς τὸ ἕτερον μέρος τῆς ὁδοῦ, ἔρρεε ρύαξ, εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ὁποίου ἐφύοντο ἐπιχαρίτως ἰτέαι καὶ σχῖνοι, σχηματίζοντες παραπέτασμα ἐκ χλόης, ἐνῶ εἰς τοὺς πόδας αὐτῶν ἐξετείνετο τάπης ἐκ βρύων καὶ χόρτων πεποικιλμένων διὰ μικρῶν ἀγρίων ἀνθέων.

Ἡ δροσερὰ ἐκεῖνη συσκίασις, μειδιῶσα ὡς ὄσσις ἐν ἐρήμῳ, τόσῳ πλησίον κειμένη τῆς σκοτεινῆς καὶ ἀπαισίας φάραγδος, ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ τὴν δυσπιστίαν τῶν ἀπαιδευτῶν καὶ δυσειδαιμόνων χωρικῶν.

Δι' αὐτοὺς τὸ γοητευτικὸν ἐκεῖνο καταφύγιον ἦτο παγίς, ἀπατηλὸν δέλεαρ, προσφερόμενον τῷ ἄφρονι ταξειδιώτῃ. Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἐπὶ στιγμὴν ἤθελε ζητήσει ἀνάπαυσιν ὑπὸ τὸ πράσινον φύλλωμα τῶν ἰτέων! Δυστυχία εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελεν ἀφεθῆ βαυκαλιζόμενος ὑπὸ τὸν μονότονον μορμυρισμὸν τῆς ἀκρίδος καὶ τὸν ἀόριστον ψιθυρὸν τῶν καλαμώνων, ὑπὸ τὴν συναυλίαν τοῦ παραδόξου τέλματος, τὴν ἠδεῖαν καὶ ἀσαφῆ ὡς μεμακρυσμένην μελωδίαν! Δυστυχία εἰς αὐτόν! ἂν ἀπεκοιμᾶτο ἵνα μὴ ἐξυπνήσῃ πλέον, διότι οἱ μυστηριώδεις κάτοικοι τῆς φάραγγος, ἐξερχόμενοι, ἐπλησίαζον ἡρέμα καὶ περιεκύκλουν αὐτόν, αἱ δὲ ἀπελπιστικαὶ ἐκεῖνου κραυγαὶ συνεχέοντο μὲ τὰς ἀπαισίας αὐτῶν ὠρυγίας.

Σήμερον ὅμως, ἐπειδὴ ὁ ἥλιος χρυσίζει ἤδη διὰ τῶν ἀκτίνων αὐτοῦ τὰς κορυφὰς τῶν ὑψηλῶν δένδρων, ἐπειδὴ οἱ χωρικοὶ εἰσὶ πολυάριθμοι ὡς οἱ Σπαρτιάται τῶν Θερμοπυλῶν καὶ ὀπλισμένοι διὰ ροπαλῶν, ἄτινα, καίτοι ἐκ ξύλου, εἰσὶν οὐχ ἦττον ἐπίφοβα ὄπλα, ἐξαπλοῦνται ἀφόβως εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ρύακος ἀναμένοντες τὴν ἔλευσιν τῶν κυνηγῶν.

Ἀπελάμβανον οὕτω πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς γλυκείας ἀναπαύσεως τοῦ ἀνθρώπου ὅστις, θαρρῶν ἐπὶ τὴν ἰσχύν αὐτοῦ, δύναται ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν κίνδυνον χωρὶς νὰ τρέμῃ, ὅτε εἰς τῶν ἵππων, εὐρισκόμενος εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, ἔτεινεν αἰφνης τὰ ὄτα καὶ ἀφῆκε παρατεταμένον χρεμετισμόν.

Οἱ χωρικοὶ ἀνηγέρθησαν ἀποτόμως καὶ πάντων τὰ βλέμματα διηυθύνθησαν ἀκουσίως πρὸς τὴν φάραγξ.

Συγχρόνως ὁ κυναγωγὸς ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν αὐτοῦ καὶ παρετήρησε προσεκτικῶς πρὸς τὴν πεδιάδα.

— Αἶ, σεῖς, προσοχή! ἀνέκραξε, νὰ, ἔρχονται οἱ κυνηγοὶ!

Ὅντως, εἰκοσὰς νέων εὐγενῶν ἐφάνη μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ. Οἱ πλεῖστοι τοῦτων ἐφόρουν κολόβια ἐκ δέρματος βουβάλου καὶ ὑψηλὰ ὑποδήματα ἐκ δέρματος δορκάδος· ἕκαστος δ' ἔφερεν εἰς τὴν ζώνην κυνηγετικὴν ἀμφίστομον μάχαιραν.

Ὅπισθεν αὐτῶν ἤρχοντο ἔφιπποι θεράποντες φέροντες τυφέκια καὶ τροφάς· εἶτα ἀπωτέρω ἤρχοντο οἱ κυναγωγοὶ σαλπίζοντες διὰ τῶν κεράτων αὐτῶν καὶ οἱ

ἀρχικυνηγοὶ κρατοῦντες δεδεμένους ζωρούς καὶ θυμοειδεῖς κύνας.

Οἱ εὐγενεῖς, ἰδόντες ὅτι οἱ ἰχνηλάται ἦσαν εἰς τὰς θέσεις αὐτῶν, ἀπῆλθον καλπάζοντες πρὸς τὸ δάσος.

Οἱ χωρικοὶ ἠκολούθησαν αὐτοὺς τροχάδην πάλλοντες τὰ ροπαλά καὶ ἀφίνοντες κραυγὰς ἀγρίας χαρᾶς, ἃς δὲν ἠδύνατο νὰ καλύψωσιν οὐδὲ τὰ σαλπίσματα τῶν κεράτων, οὐδὲ τῶν κυνῶν αἱ ὕλακαί.

Καὶ πᾶσα αὕτη ἡ θορυβώδης συνοδία εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος ἔνθα ἐξηφανίσθη ὡς ὄραμα.

Ἄλλ' ἄμα πᾶς θόρυβος ἐξέλειπεν, ἡ δὲ πεδιάς κατέστη πάλιν ἔρημος καὶ σιωπηλή, τὸ κεκονιαμένον φύλλωμα τῆς φάραγγος ἐσείσθη βραδέως, οἱ θάμνοι ἐκινήθησαν, ὡς εἰ ἐσείσθησαν διὰ λαθραίας διελύσεως σαύρας ἢ ἐχίδνης· εἶτα διὰ μέσου τῶν βάτων ἐφάνησαν δύο παραδοξοὶ κεφαλαί.

Ἀμφότεροι, λίαν ὠχραί, ἠτένισαν μετ' ἀπαστρέπτοντας ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ δάσος καὶ ἔμειναν ἐπὶ στιγμὴν ἀκίνητοι. Κατόπιν τὰ δύο περιεργὰ ἐκεῖνα ὄντα ἐξηλθον ἔρποντα τῆς φάραγδος, ἀλλὰ μετ' ἀνησυχου προφυλάξεως καὶ ἔτοιμα νὰ εἰσελθῶσι πάλιν ἐπὶ τῷ ἐλαχίστῳ θορύβῳ.

Ἦσαν δύο νάνοι κάτισχνοὶ καὶ καχεκτικοὶ, ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ δίδυμοι. Ἐπὶ τῆς ἀλλοκότου αὐτῶν μορφῆς ἐζωγραφίζετο ὁ τρόμος καὶ ἡ κόπωσης. Τοὺς πόδας ἔχοντες γυμνοὺς, τὴν κόμην καθίδρον καὶ ἀσθμαίνοντες ἐκ τοῦ φόβου, ἐφάνιντο κρυπτόμενοι ἀπὸ τῶν ἡλίου, ὡς δύο φαντάσματα θαμβωθέντα ἐκ τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου φωτός καὶ αἰσχυρόμενα διὰ τὰ ἐσχισμένα αὐτῶν ἐνδύματα. Τὸ ἀνάστημα αὐτῶν ἦν ὅσον δεκαετοῦς παιδίου, καίτοι εἶχον δέκα ὀκτὼ περίπου ἔτων ἡλικίαν· ἀλλ' ἡ δυσμορφία αὐτῶν ἐνέπνεε μάλλον οἶκτον ἢ ἀποστροφὴν.

Ἡ νάνος, βραχεῖα καὶ στρογγύλη ὡς σφαῖρα, εἶχεν ὑπερμεγέθη κεφαλὴν, ὅπως δυσανάλογον πρὸς τὸ λοιπὸν σῶμα, ἡ δὲ ζανθὴ αὐτῆς κόμη ἐσύρετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἦτο ἀδύνατον νὰ παρατηρήσῃ τις τὴν πεπιεσμένην αὐτῆς ρίνα, τὰ προέχοντα χεῖλη καὶ τοὺς παραδόξους ἐκείνους ὀφθαλμοὺς χωρὶς νὰ μειδιάσῃ. Αἱ παρειαὶ αὐτῆς καὶ οἱ ὦμοι ἀπέσταζον τὸ ἐρυθρὸν ψιμύθιον, δι' οὗ ἐκαλύπτοντο, ὡς ἦν συνήθεια τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, τὸ δὲ ἄχαρι ἐκεῖνο ἐρυθρὸν χρῶμα ἐχρωμάτιζεν οὕτως ἀλλοκότως τὸ μελάγχρουν αὐτῆς δέρμα, ὥστε τὸ ταλαίπωρον πλάσμα ὠμοίαζε μάλλον πρὸς ἀγρίον καὶ ἀγνωστον ζῶον ἢ πρὸς ἀνθρώπον. Βραχεῖα ἐσθῆς ἀτελῶς ἐκάλυπτε τὰς ἀκόμψους αὐτῆς κνήμας, αἱ δὲ χεῖρές της μόλις ἐξήρχοντο ἐκ τῶν μακρῶν χειρῶν τῶν κατεσκευασμένων ἐξ ὀθόνης λυκῆς καὶ κιτρίνης. Ἐν τούτοις ἡ μικρὰ ἐκεῖνη νάνος ἐφάνετο ἔχουσα ἀξιώσεις φιλαρσεκείας, ὅπερ ἀπεδείκνυεν ὅτι ἠσθάνετο τὴν δυσμορφίαν αὐτῆς. Πολλάκις ἐμεδιά ὅπως δεῖξῃ τοὺς λευκοὺς αὐτῆς ὀδόντας, συχνάκις δὲ καὶ ἐγέλα χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί. Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τὴν εὐκίνησιαν

τῶν μυῶν τοῦ προσώπου της· ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα αὐτῆς ἦν ἐπίσης ἀστατον μέ-
χως ὑπερβολῆς. Μεταπίπτουσα ἀποτό-
μως ἀπὸ τῆς βαθυτέρας μελαγχολίας εἰς
τὴν ζωηρότεραν χαρὰν ἔγελα πρὶν ἀπο-
μάξη τὰ δάκρυά της καὶ ἔκλαιε μὲ τὸ
μειδιάμα ἔτι εἰς τὰ χεῖλη. Ἡδύνατό τις
νὰ παραβάλλῃ αὐτὴν πρὸς καταγιγίδα Ἀ-
πριλίου, καθ' ἣν τὴν ραγδαίαν βροχὴν
διαδέχεται αἴφνης ὁ χρυσιζων ἥλιος.

Ἡ ἀσχημία τοῦ συντρόφου αὐτῆς ἦν
μᾶλλον ἐνδιαφέρουσα. Τὸ πρόσωπόν του
ἦν ὀλιγώτερον ἐξωδικὸς καὶ μᾶλλον ἐπί-
μηκες· κυανόχρους κύκλος πέριξ τῶν κυαν-
ῶν αὐτοῦ ὀφθαλμῶν καθίστα αὐτοὺς με-
γαλειτέρους παρέχων αὐτοῖς ἔκφρασιν νο-
σηρὰν καὶ μελαγχολικὴν. Ἡ καμπύλη
αὐτοῦ ρίς, πεπιεσμένη κατὰ τὰ πετύγια,
τὰ πλατέα ὦτα, ἀφ' ὧν ἐκρέμαντο βαρέα
ἐνώτια, αἱ μακρὰ καὶ λειπόσαρκοι χεῖ-
ρες, τὸ ἰσχυρὸν ἀνάστημα καὶ αἱ ὡς σπά-
θαι λεπταὶ αὐτοῦ κνήμαι, εἴκλυον τὴν
προσοχὴν καὶ προεκάλουν τὸν οἶκτον. Ἡ
οὐλὴ καὶ ἐριώδης αὐτοῦ κόμη ἦν ἀτά-
κτως καὶ ἀλλοκότεως κεκομένη εἰς πολλὰ
μέρη.

Κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν, ὅσον ἡ ἀ-
δελφὴ αὐτοῦ ἦν ζωηρά, εὐερέθιστος καὶ
θορυβώδης τόσον ἐκεῖνος ἦτο ἡρεμος καὶ
σκεπτικὸς. Οὐδὲν αἰσθημα ἐξέδηλοῦτο ἐπὶ
τοῦ ἀπαθοῦς καὶ ἀφώνου αὐτοῦ προσώ-
που. Σπανίως ἐμειδία, καίτοι δὲ νεώτα-
τος, ἦτο ἐν τούτοις λίαν σοβαρός. Ἡ ἐν-
θυμασία αὐτοῦ δὲν ἦτο ὀλιγώτερον ἀλλό-
κοτος τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ· ἔφερον ἄνωθεν
τοῦ ἐξ ὀθόνης ἐπενδύτου περικάλυμμα ἵπ-
που, ὑπὸ δὲ τὸ ράκος ἐκεῖνο, τὸ καλύ-
πτον αὐτὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν,
ἐρρίγει ὡς πυρέσσαν, ἐνῶ ἡ νάνος ἐψιθύριζε
δέησιν.

— Ἄν ἡμάρτησα, Θεέ μου, εἶπε κα-
ταλήγουσα, ἀρκετὰ ἐξιλεώθην πρὸ δύο
ἡμερῶν διὰ τῶν δεήσεων!

— Καὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς νηστείας!
προσέθηκεν ὁ νάνος βαθέως στενάζων.

— ὦ! ναί, ἐψιθύρισεν ἡ ἀδελφὴ του
ἀναλυομένη εἰς δάκρυα.

— Ἐλα, καλὴ μου Σεβρέτη, ὀλίγον
θάρρος! ὑπέλαβεν ὁ νάνος, ἰδοὺ καὶ πάλιν
ἐσώθημεν!

— Ἐσώθημεν! ἀνέκραξεν ἐκεῖνη μετὰ
τοσαύτης παραφορᾶς, ὥστε ὁ ἀδελφός της
ὀπισθοδρόμησε κατὰ ἐν βῆμα ἐσώθημεν,
διότι πρὸ δύο ἡμερῶν τρεφόμεθα μὲ ρίζας
καὶ σβύνομεν τὴν δίψαν μας μὲ τὸ θλιβὸν
ὑδωρ τῶν ρυακίων· ἐσώθημεν, διότι ἐκοι-
μήθημεν εἰς τὸ κοίλωμα δένδρου χωρὶς
νὰ μᾶς φάγωσιν οἱ λύκοι καὶ ὅταν εἶδο-
μεν τοὺς κατατραμένους ἐκεῖνους κυνηγοὺς
κατεφύγαμεν εἰς τὴν χαράδραν. Ἄ! φρι-
κιῶ ἀκόμη, ἐνθυμουμένη τὴν ἄμνον, τὴν
ὀπιάν ἐπατοῦμεν καὶ τοὺς ξηροὺς κλά-
δους, οἵτινες ἐθράοντο μεταξὺ τῶν χει-
ρῶν μας. Ἐσώθημεν! Ἄ! εἶσαι ἀστεῖος,
ἐξοχώτατε Μουσερόν· ἀλλ' ἂν ἀποθάνω
ἀπὸ τὴν δίψαν, τὴν πείναν καὶ τὴν κόπω-
σιν εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον, θὰ σὲ τύπη
ἢ συνείδησις, καὶ πιστεύω ὅτι ταχέως θὰ

συμβῆ αὐτό, διότι αἰσθάνομαι μεγάλην
ἀδυναμίαν.

— Πεινᾷ, δυστυχῆς Σεβρέτη; εἶπε
διὰ συγκεκινημένης φωνῆς ὁ νάνος, τὸν ὁ-
ποῖον ἡ ἀδελφὴ αὐτοῦ ἀπεκάλεσε Μου-
σερόν.

Ἐν ταύτῃ δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἐπὶ
τῶν κοίλων αὐτοῦ παρειῶν.

— Πεινῶ καὶ διψῶ, ἀδελφέ μου, ἐπα-
νέλαβε τραχέως ἡ νάνος.

— Ἀλλοίμονον! μᾶς ἀπέδιωξαν ἀπαν-
θρώπως ἀπὸ τὰς καλύβας, εἰς τὰς θύρας
τῶν ὀπιῶν ἐζητήσαμεν φιλοξενίαν, ἀδελ-
φὴ μου. Καὶ ὅταν ἐπέμενα διὰ νὰ μοὶ δώ-
σουν ἐν τεμάχιον μαύρου ἄρτου, οἱ βου-
κόλοι μὲ ἠπέλουν ὅτι θὰ μὲ ἐφόνευον
ἀποκαλοῦντές με υἱὸν μάγου!

— Τί δυστυχία! νὰ ἦσαι τόσον ἀσχη-
μος καὶ ἰσχυρός. Ἄλλ' οἱ βάρβαροι αὐτοὶ
χωρικοὶ ἐκτιμοῦν μόνον τοὺς μεγαλοσώ-
μους καὶ ἄς ἦναι ἡλίθιοι καὶ δὲν ἀποδι-
δουν σημασίαν, οὐδὲ ἐννοοῦν τὴν χάριν
καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν τρόπων. Εἰς τὴν
αὐλὴν τοῦ Μουλέν, τοῦλάχιστον, οἱ με-
γαλειτέροι αὐθένται ἐξετιμῶν τὰ προσ-
όντα μας καὶ αὐτὸς ὁ μέγας στρατάρχης
πολλάκις ἐχειροκρότησε τοὺς χοροὺς μου.

— Ναί, τοὺς διεσκεδάζαμεν μὲ τοὺς
μορφασμούς μας, διέκοψε θλιβερώς ὁ Μου-
σερόν· οἱ αὐλικοὶ τοῦ κυρίου Βουρβῶνος
κατεδέχοντο νὰ γελῶσι μὲ τὰ σκιρτήματα
καὶ τὰ πηδήματά μας.

— Τί ὀνομάζεις μορφασμούς, σκιρτή-
ματα καὶ πηδήματα; ἀνέκραξεν ἡ νάνος
ἐξέρυθρος ἐκ τῆς ὀργῆς. Ἄν ὀμιλῆς διὰ
σέ, διαφέρει τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' εἰζέυρε ὅτι
δὲν δέχομαι ὑβρεῖς, οὐδὲ ἀπὸ τὸν ἀδελ-
φόν μου!

— Δὲν ἐννοῶ νὰ σὲ προσβάλλω, Σε-
βρέτη. Ἀναγνωρίζω ὅτι ἐχόρευες θαυμα-
σίως καὶ ὅτι ὁ κύριος Βουρβῶν σὲ ἐθαύ-
μαζε πολὺ. Ἄ! τὸν δυστυχῆ μου αὐθέν-
την, δὲν θὰ τον ἴδω λοιπὸν πλέον, αὐτὸν
ὅστις μὲ ἄφινε νὰ ἐξαπλοῦμαι εἰς τοὺς
πόδας του ὡς πιστὸς κύων.

— Εὐτυχῆς καιρός! εἶπε στενάζουσα ἡ
Σεβρέτη. Καὶ τί ὠραῖα ἐνδύματα εἶχομεν
ἀντὶ τῶν ἀπαισιῶν αὐτῶν ρακῶν!

Καὶ ἀνήγειρε διὰ τῶν δακτύλων τὴν
ἄκραν τῆς ἐσθῆτός της.

— Φιλάρσεκος! εἶπεν ὁ Μουσερόν διὰ
θωπευτικῆς φωνῆς.

— Φιλάρσεκος! ἐπανέλαβεν ἡ νάνος
μειδιῶσα, ἀλλ' ἡ φιλαρέσκεια δὲν ἀρμό-
ζει ἀρὰ γε εἰς νέαν γυναῖκα, ἡ ὀπιᾶ δὲν
ἠδικήθη τελείως ὑπὸ τῆς φύσεως! Ἄ!
ἂν αὐτοὶ οἱ κατατραμένοι βοηθοί, τοὺς ὁ-
ποίους συνηθίσασαμεν χθές, εἶχον νὰ κά-
μωσι πρὸς γενναῖον εὐγενῆ καὶ ὄχι πρὸς
ἄνανδρον πλάσμα ὡς σέ, ἀδελφέ μου, θὰ
εἶχα ἀκόμη τὰ κοσμήματά μου καὶ τὸν
βελούδιον πῖλόν μου μὲ τὰ πολύχροα
πετρά του. Εἰζέυρεις ὅτι καὶ σὺ ἦσο χα-
ρίεις μὲ τὰ μικρὰ λευκὰ ὑποδήματα, μὲ
τοὺς ἐπιχρῶσους περνεστῆρας, τοὺς ἔχον-
τας μίαν μόνον αἰχμήν, κατὰ τὸν συρμόν
τῶν Μαυριτανῶν; Λυποῦμαι πρὸ πάντων
διὰ τὸ μικρὸν χρυσοποικίλον περιστερνί-
διόν σου καὶ τὸν πολῦτιμον μανδύαν σου,

μὲ τὰ ὀπιᾶ εἶχες λαμπρὸν ἀληθῶς ὕφος
εἰς τὰ θριαμβευτικὰ γεύματα τοῦ Μουλέν
καὶ τῆς Σαντέλ. Ἄ! τί γεύματα, Μου-
σερόν!

— Εἶσαι σκληρά, Σεβρέτη, ἐνθυμί-
ζουσα τὰ τοιαῦτα, ἀφοῦ κατεδικάσθημεν
εἰς λοιμόν, εἶπεν ὁ νάνος αἰσθανόμενος
συγκρουομένου μηχανικῶς τοὺς ὀδόντας
του. Ὁ ταλαίπωρός μου ἐπενδύτης! Ὁμο-
μογῶ ἄλλως τε ὅτι πολλαὶ κυρίαὶ τῆς
αὐλῆς μὲ συνεχάρησαν δι' αὐτόν.

— Καὶ ἦτο καὶ τοῦτο δῶρον τοῦ με-
γαλοδώρου πρίγκηπος τοῦ ὑψηλοτάτου
δουκὸς Βουρβῶνος.

— Σιωπῆ! καλὴ μου ἀδελφῆ, εἶπεν ὁ
Μουσερόν παρατηρῶν ἀνησυχῶς περὶ αὐ-
τὸν καὶ θέτων τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῶν χει-
λέων· μὴ λησμόνει ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ὄ-
νομα ἐπισήμου φυγάδος, τὸν ὀπιῶν ἠθε-
λήσαμεν νὰ ἀκολουθήσωμεν καὶ εἴμεθα
καὶ ἡμεῖς φυγάδες καὶ περιπλανώμενοι.

— Ἄλλὰ τίς θὰ μᾶς ἀκούσῃ εἰς αὐτὴν
τὴν ἔρημον; ὑπέλαβεν ἡ νάνος γελῶσα·
βεβαίως, ταλαίπωρε ἀδελφέ μου, εἶσαι
τρελλός.

— Ἀλλοίμονον! ἐψιθύρισεν ἐκεῖνος,
διατί νὰ μὴ ἦμαι ἀκόμη ὅπως πρὸ ὀλί-
γων ἡμερῶν!

— Ἀληθῶς, ὑπέλαβεν ἡ Σεβρέτη κλαί-
ουσα ἤδη, εἶχες ὠραῖον τίτλον· ἦσο τρελ-
λὸς τοῦ ὑψηλοτάτου στρατάρχου Βουρ-
βῶνος.

Κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμήν ὁ ἀδελφός
της ὤρμησε πρὸς αὐτὴν καὶ ἔθηκε τὴν
τρέμουσαν χεῖρά του ἐπὶ τῶν χειλέων
της.

— Δυστυχῆς! αἰώπησον! εἶπε χαμη-
λοφώνως, ἂν δὲν θέλῃς νὰ χαθῶμεν.

Ἄοριστος θόρυβος βημάτων, φωνῶν καὶ
πανοπλιῶν ἔφθανε μέχρις αὐτῶν. Ἀμφό-
τεροι ἔμειναν ἀκίνητοι ἐκ τοῦ τρόμου.
Μετ' ὀλίγον ἐράνη ὄμιλος ἀνδρῶν ἐρχο-
μένων ἐκ τινος ἐγκαρσίας ὁδοῦ.

Ἡ Σεβρέτη συνεκράτησε κραυγὴν φρί-
κης, ἥτις ἤθελε προδώσει αὐτοὺς, ἀλλ'
ὁ φόβος ἐζωογόνησεν αἴφνης αὐτὴν καὶ
φεύγουσα, ἐλαφρὰ ὡς κεμάς, ἐκρύβη ὀπι-
σθεν τῶν ἴτεων καὶ τῶν καλάμων. Μετὰ
μικρὸν δισταγμὸν ὁ Μουσερόν ἐμιμήθη τὴν
ἀδελφὴν του καὶ ἐκρύβη πλησίον της.

Εἶτα, ἐννοήσαντες ἑαυτοὺς ἐν ἀσφα-
λείᾳ, ἔτεινον τὸ οὖς, ὑπέκοντες εἰς φυσι-
κὴν περιέργειαν, καὶ παρετήρησαν διὰ μέ-
σου τῶν καλάμων.

Εἶδον τότε μετ' ἐκπλήξεως καὶ τρό-
μου τέσσαρας ἀνδρας φέροντας μακρὸν φο-
ρεῖον, ἐφ' οὗ ἦν ἐρριμμένη μελανὴ ἀργυρο-
κέντητος σινδῶν.

Οἱ βαστάζοντες τὸ φορεῖον ἐβάδιζον
ἐμπρός, ἦσαν δὲ δύο χωρικοὶ ἐνδεδυμένοι
ἐσχισμένους σάκκους ἐξ ὀθόνης κυανῆς.
Προεχώρουν τεθλιμμένοι καὶ τρέμοντες, ὡς
εἰ ἔφερον τὸν διάβολον ἐπὶ τῆς γῆς.

Οἱ δύο ἄλλοι ἔφερον κράνος εἰς τὴν κε-
φαλὴν καὶ θώρακα· ἐπαλλον δὲ ἐν τῇ
χειρὶ πλατὺ ξίφος γυμνόν, οὐτινος ἢ λε-
πίς ἀπήστραπτεν ὑπὸ τὸν ἥλιον. Ὁσάκις
δὲ οἱ χωρικοὶ, εἶτε κεκοπιακότες, εἶτε ἐ-
κουσίως ἐβράδυνον τὸ βῆμα, ἤσθάνοντο

πάραυτα τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους κεντῶσαν τὴν ράχιν αὐτῶν.

Οἱ νάνοι, παρατηροῦντες ἀνησυχῶς τοὺς νεοελθόντας, κατελήφθησαν ὑπὸ φρικιάσεως εὐθύς ὡς εἶδον τὴν μυστηριώδη ἐκείνην συνοδίαν, διευθυνομένην ἀκριβῶς πρὸς τὸ μέρος, ὅπερ εἶχον ἐκλέξει ὡς καταφύγιον.

Καὶ ὄντως, οἱ φορεῖς διήλθον τὴν ὁδὸν καὶ ἀπέθηκαν τὸ φορεῖον ὑπὸ τινὰ ἰτέαν.

Εἶτα οἱ δύο θωρακοφόροι ἐκαθέστησαν εἰς τινων βημάτων ἀπόστασιν καὶ ἀπέθηκαν πλησίον αὐτῶν τὰ ξίφη των. Ἦσαν δὲ οὗτοι, ὡς ἠδύνατό τις εὐκόλως νὰ ἐνοήσῃ ἐκ τῆς περιβολῆς καὶ τοῦ ἤθους αὐτῶν, ἐκ τῶν φοβερῶν ἐφίππων πιστοριοφόρων, οἵτινες τόσῳ σπουδαῖον διεδραμάτισαν μέρος κατὰ τοὺς θρησκευτικούς πολέμους.

[Ἐπεται συνέχεια].

TONY.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Μμ... μμ... δηλαδή... Ἐξέυρετε τί... Τὸ συμβόλαιον βεβαίως θὰ γείνη ἀνεπίσημον, ἀλλὰ συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνες, τοὺς ὁποίους ἀπαιτοῦν τὰ τοιοῦτου εἶδους συμβόλαια.

— Σύμφωνος, ἔνευσε ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἀλλὰ-α-α... μ-μ... ἐπειδὴ εἰς τὸ συμβόλαιον, φρονῶ, ὅτι δὲν εἶνε σωστὸν νὰ θέσωμεν τὴν καθαυτὴ οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, ὅτι δῆθεν, ἐγώ, ὁ Ἀντιζίστροφ ἀναλαμβάνω τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ διαζυγίου τοῦ δεῖνος μετὰ τὴν δεῖνα, ἐγὼ δέ, ὁ Βελτίστσεφ, ὑποχρεοῦμαι ἐν περιπτώσει εὐνοϊκῆς ἐκβάσεως καὶ τὰ λοιπά...

— Βεβαίωτατα τοῦτο εἶνε ὅλως ἀδύνατον, ἐπεβεβαίωσεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Τὸ βλέπετε λοιπὸν! ... Διὰ τοῦτο ἡμεῖς θὰ τὸ συντάξωμεν διαφοροτρόπως.

— Παραδείγματος χάριν, ἄς εἶνε κ' ἔτσι, πάρετε ἓνα ἐπιστημονικὸν βιβλίον, τὸν Δάρβιν ἔστω, ἢ ὅ,τι ἄλλο θέλετε! καὶ παραγγεῖλάτέ μου νὰ τὸ μεταφράσω εἰς τὸ ρωσικόν. Τότε κάμνομεν τὸ συμβόλαιον, οὕτως, ὅτι δῆθεν ὁ Βελτίστσεφ παρήγγειλε πρὸς τὸν Ἀρίσταρχον Ἀντιζίστροφ, τὴν μετάφρασιν τοῦ ταδε συγγραμματος, μετὰ τὴν συμφωνίαν, ὅτι, τῆς ἐν περιπτώσει εὐσυνειδήτου ἐκπληρώσεως ἐργασίας, ἦν ἀνέλαβεν, ὑπόσχομαι νὰ τῷ πληρώσω πέντε χιλιάδας. Μ' ἐνοεῖτε; Τότε ἔχομεν καὶ τὸ ψωμί γερὸ καὶ τὸ σκυλὶ χορτασμένο.

Ὁ Βελτίστσεφ εἰσάγα, θεωρῶν τὸν ξένον τοῦ μετὰ διαφορομένου μειδιάματος.

— Ἀκούσατέ μου! εἶπεν οὗτος ἐπὶ

τέλους· συγγνώμην διὰ τὴν εἰλικρίνειαν, μὴ φαίνεται ὅμως, ὅτι πᾶν ὅ,τι λέγετε εἶνε λόγοι τοῦ ἀέρος! ... Τίς ἡ ἀνάγκη συμβολαίου; καὶ τί Δάρβιν μοῦ λέγετε; καὶ τίς, ἐπὶ τέλους πληροῖνε διὰ μεταφράσεις πέντε χιλιάδας; ἀλλὰ καὶ ποῦ θὰ παρουσιασθῆτε μετὰ τοιοῦτον μωρὸν συμβόλαιον;

— Βεβαίως, νὰ σὰς ἐνάξω, δὲν θὰ τὸ κάμω ποτέ, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε, ἔξέυρετε, ἀπλῶς μόνον πρὸς ἡσυχίαν τῆς συνειδήσεως! σαρκαστικῶς μειδιῶν εἶπεν ὁ Ἀντιζίστροφ.

— Ὅχι, με συγχωρεῖτε, αὐτὰ τὰ ὁποῖα λέγετε, ἀπέχουν πολὺ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν! Μὲ ἀναγκάζετε μάλιστα νὰ ἀμφιβάλω, ἂν πράγματι δύνασθε νὰ διεκπεραιώσετε τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὁποῖαν ἀναλαμβάνετε.

— Εἰμπορεῖτε λοιπὸν νὰ ἀμφιβάλετε! τί με μέλλει ἐμένα; !... Ἐγώ, κύριέ μου, εἶμαι ριζοσπάστης· βουλέ - βού, λοιπὸν, βουλέ - βού, ἀφοῦ ὅμως δὲν βουλέ - βού, τότε πῶς βουλέ - βού! Αὐτὸ εἶνε τὸ παραμῦθι!

— Δὲν σὰς ἐνοεῖ κἀνεὶς! Εἰπέτε μου, παρακαλῶ, τοῦτο ὁμοιάζει με μίαν μυστικότητα! Ἀναλάβετε τὴν ὑπόθεσιν καὶ μὴ δώσετε οὔτε κἂν ὑπαινιγμὸν τῶν μέσων, τὰ ὁποῖα πρὸς τοῦτο θὰ μεταχειρισθῆτε. Ὅμιλεῖτε περὶ συμβολαίων τινῶν εἰκονικῶν καὶ θέλετε, ὥστε ἄνθρωπος, ἔχων σώας τὰς φρένας, νὰ σὰς πιστεύσῃ διὰ μιᾶς. Αἱ σοβαραὶ πράξεις δὲν γίνονται οὕτω πως!

— Χμ... δηλαδή, με ἄλλους λόγους θέλετε νὰ εἰπῆτε πῶς εἶμαι κανένας ἀγύρτης καὶ ἀπατεῶν;

— Νὰ σὰς εἰπῶ, ἐπρόφερν ἀνασπῶν τοὺς ὤμους ὁ Πλάτων· σεῖς ὁ ἴδιος με ἀναγκάζετε νὰ συμπεράνω τοῦτο.

— Ὡστε θέλετε λοιπὸν, εἶπε καμμῶν τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν ὁ Ἀντιζίστροφ, θέλετε, νὰ εἰποῦμεν, νὰ σηκῶσω ὀλίγον τὴν ἄκραν τοῦ μυστηριώδους παραπετάσματος μου, καὶ δι' ὑπαινιγμοῦ ἔστω, νὰ σὰς δείξω τὸν δρομίσκον ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον σκέπτομαι νὰ ὀδηγήσω τὴν ἐνδιαφέρουσαν ὑμᾶς ὑπόθεσιν; ... Ἔτσι εἶνε, κύριε Βελτίστσεφ;

— Φρονῶ ὅτι ἀπ' ἐδῶ ἔπρεπε ν' ἀρχίσωμεν, ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ φέρωνται πρὸς ὑμᾶς μετὰ σοβαρᾶς ἐμπιστοσύνης.

— Χμ... Ἔτσι εἶνε! ... Καταλαμβάνω. Ἄς γείνη λοιπὸν ὅπως τὸ θέλετε! Ὅθι σηκῶσω τὸ παραπέτασμα, ἀφοῦ τὸ ἐπιθυμῆτε! εἶπεν ὁ Ἀντιζίστροφ διὰ πρῶτον πανηγυρικοῦ ὕφους.

Ἠγέρθη ἐκ τοῦ καθίσματος καὶ θέσας τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του ἐπλησίασε πρὸς τὸν Βελτίστσεφ διὰ βραδέων καὶ μελετημένων βημάτων.

— Ἄς λάβωμεν, παραδείγματος χάριν, ὡς θέμα τῆς ὁμιλίας μας ἓν χαριέστατον τοπεῖον, ἤρξατο οὗτος καμμῶν ὡς πάντοτε τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν. Τί θὰ ἐλέγετε, παραδείγματος χάριν, ἂν ἐβλέπατε τὸν Κόροβοφ νὰ κάμνῃ περίπα-

τον εἰς τὴν ἐν Βλαδήμερσκ¹ ἄγρυσαν; ... Πῶς σὰς φαίνεται ἡ ἀποψὶς τοῦ μακροῦ τούτου καὶ ὀμαλοῦ δρομίσκου εἰς τὸ χαριέστατον τοῦτο τοπεῖον; Ἀπαντήσατέ μου λοιπὸν! ... Ὅθι γνωρίζετε βεβαίως ὅτι, κατὰ τοὺς νόμους τῆς ρωσικῆς αὐτοκρατορίας, ὁ γάμος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν διαλύεται, ἂν εἰς ἐκ τῶν συζύγων δὲν δηλώσῃ τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀκολουθήσῃ οἰκιοθελῶς τὸν αὐτὸν δρόμον πρὸς διατήρησιν τῶν συζυγικῶν δεσμῶν καὶ τῆς συμβιώσεως.

Ὁ Βελτίστσεφ, οἰοῦντι κατάπληκτος ὑπότινος σκέψεως, σοβαρῶς καὶ ἀτενῶς ἐθεώρει τὸν ξένον του, διὰ πλατέων ἠνεωγμένων καὶ ἐκπληκτῶν ὀφθαλμῶν.

— Καὶ βεβαίως αὐτὸ πράγματι φαίνεται ὅτι κἀπως ἔρχεται εἰς τὸν λογαριασμὸν, βραδέως ἐπρόφερν οὗτος χαμηλοφῶνως ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ τὸν θριαμβεύοντα Ἀντιζίστροφ.

— Ἀ-ἄ; ! εὐρίσκετε ὅτι ἔρχεται ἔς τὸν λογαριασμὸν; ... Ἄλλ' ἐγὼ ἔτσι τὸ εἶπα, μόνον ὡς παράδειγμα, καὶ σεῖς πλέον ἐπιείκαστε τὴν οὐρανὸν τῆς ὑποθέσεως! ... Λοιπὸν ἄς ὑποθέσωμεν; ὅτι ὁ Κόροβοφ ἀναχωρεῖ διὰ τὰ πέραν τοῦ Οὐράλ. Εἰμπορεῖτε σεῖς μόνος νὰ τὸν διευθύνετε πρὸς τὰ ἐκεῖ;

— Βεβαίως, ὄχι! ... Πῶς θὰ εἰμφορέσω ἐγὼ νὰ τὸ κάμω; !

— Δὲν εἰμπορεῖτε; ... Χε-χέ! Καὶ ἀκόμη ἀνήκετε μετὰ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ κόσμου, καὶ δὲν εἰμπορεῖτε! ἔλεγεν ὁ Ἀντιζίστροφ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον πανηγυρίζων τὸν ἐπὶ τοῦ Βελτίστσεφ θριαμβόν του. Καὶ ὁ φίλος σας Σνίτσλη πῶς νομίζετε, εἰμπορεῖ αὐτὸς νὰ τὸ κάμῃ;

— Ἀμφιβάλω, ἂν εἰς κάθε ἓνα εἶνε τοῦτο κατορθωτόν.

— Ὡστε λοιπὸν καὶ διὰ τὸν «πολυσέβαστον συνεργάτην σας,» φὸν Σνίτσλη εἶνε τοῦτο ἀκατόρθωτον;

— Ναι, ἀδύνατον.

— Λοιπὸν διὰ κάποιον εἶνε δυνατὸν ἴσως. Ποῖός τὸ ἔξυρει!

— Ποῖος λοιπὸν εἶνε αὐτὸς ὁ κάποιος; ἐδοκίμασεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Εἶνε δυνατόν, σὰς εἶπα! ... Ἐπομένως ὑπάρχει καὶ κἀποια μυστηριώδης δύναμις, ἡ ὁποία δύναται νὰ τὸ κατορθώσῃ.

— Ὁ νόμος, βεβαίως; μετὰ μειδιάματος παρετήρησεν ὁ Πλάτων Βασιλεγεβιτς.

— Ὁ Νόμος! ... χμ! ... Τί θὰ εἰπῆ νόμος! εἶπεν ὁ Ἀντιζίστροφ ἐγείρων τὸν δείκτην τῆς χειρὸς του. Ὁ Νόμος εἶνε δόκιμος κυνηγός, οὕτως εἰπεῖν, παραμονεύων καὶ ἀναμένων τὸ θηρίον διὰ τὰ τοῦ ρίψῃ τὴν εὐστοχὸν βολὴν του· τὸ δὲ ἔργον τοῦ δοκίμου κυνηγοῦ εἶνε νὰ διευθύνῃ ἐπιτηδεῖως τὸ θηρίον ὑπὸ τὴν βολὴν τοῦ νόμου! Αὐτὸς λοιπὸν ὁ δόκιμος κυνηγός εἶνε ἐκείνη ἡ δύναμις, τὴν ὁποῖαν ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ σὰς εἰπῶ. Καὶ ἡ δύναμις αὕτη εἶνε ἡ ὀδηγοῦσα, καὶ οὕτως εἰπεῖν, ἡ μητρικῶς φροντίζουσα, διότι ἂν αὕτη

1. Ἡ εἰς Σιβηρίαν ἄγρυσαν. Σ. Μ.